

עלים

עליון קבוץ סעד

בע"ה כ"ו חשוון תשפ"ד | פרשת חיי-שרה | 10.11.23 | גליון מס' 3318

מלחמת 'חרבות ברזל' העלון במלון - גיליון 4

בוא בשלום / רחל שפירא ונורית הירש

כוכבים ישבצו את האופק
הירח ישלים מחסורו
אחותנו תפגוש בטלה האובד
בערגה תלטף צמרו

בוא בשלום החורשה מזכירה
בטרם חלקה אחרונה תזרע
ובטרם יוגף חלון
אנא שוב אלינו בשלום.

ציפורי הצפון כבר הגיעו
מתערבל האבק בגבעות
אחותנו הרוח עברה בדרכים
ואנחנו צמאים לאות.

בוא בשלום החורשה מזכירה
בטרם חלקה אחרונה תזרע
ובטרם יוגף חלון
אנא שוב אלינו בשלום.

בוא בשלום נפתחות חצרות
ערכנו שולחן והדלקנו נרות
ובטרם יושר מזמור
נחכה לך שתחזור.

מתרפק האזוב על האבן
כתינוק על אימו היחידה
אחותנו הרוח עברה בשדות
והגשם בכף ידה.

בוא בשלום החורשה מזכירה...

עבת שלום

לוח שבת פרשת 'חיי-סרה'

מנחה גדולה 13: 15

ליל שבת

הדלקת נרות 16: 23

מנחה 16: 33

קבלת שבת

דבר תורה וערבית

שיעור 17: 30

סעודת ליל שבת (אין חלוקה למושבים) 20: 00 - 18: 00

וביום השבת

שחרית בלובי 8: 00

שיעור פרשת שבוע (באוהל שצמוד ללובי) 11: 00

תפילת ילדים (בלובי)

מנחה א 13: 15

סעודה שלישית (בשרי) 15: 00 – 13: 30

מפקד בני עקיבא (בדשא) 15: 00

מנחה ב 16: 15

שיעורון לנשים ותהילים (בית כנסת קטן -1) 16: 45

צאת שבת 17: 20

ערבית והבדלה בלובי

לסבא רבא איציק ברנלי

ולכל המשפחה המורחבת.

מזל טוב ושפע ברכות להולדת הנין

נכד לאבי ואסתרקה ברנלי

בן לאיה ואיתמה.

תפילת ראש חודש צומתית

ביום שלישי א כסלו (14.11) בשעה 8:00 בבוקר
אהרן רוזאל יוביל תפילת שחרית מוזיקלית בלובי המלון.
בואו להיות שותפים לחוויה מרוממת!

* בבוקר זה ארוחת הבוקר עד 10:30.
בשיתוף בית המדרש להתחדשות והקיבוץ הדתי.
ועדת דת

מזל טוב ואיחולים רבים

לכבוד נישואי

שלמה מלאכי

(בנס של אפי מלאכי ז"ל

ואתו מלאכי לוי ז"ל)

צב"ל הילה

בצ"ה עוד שמחות רבות לכולנו

פרשת חיי שרה – כמה נקנית הארץ?

דברי הרב הצבאי ד"ר בן-נחמן (בנו של אמוס בן-נחמן, בן הקיבוץ)

לחיוילי אדוד 969 שהאיצו להתנדב בחממות האמרייליס שלנו

גדוד 969! רציתי להגיד תודה על חלום שהתגשם.

מראשית הציונות ניטש וויכוח נוקב מה הדרך שבה הארץ נקנית, האם דונם פה ודונם שם רגב אחר רגב? ובמקום שתעבור המחרשה שם יעבור הגבול? או שמא הארץ נקנית במלחמה ובדם ולפני שתפלח המחרשה בשדה יש להרעישו בנהמות תותחים? כיצד קונים את הארץ? בנשק או בזריעה? בצבא או בהתיישבות? ואני מעולם קרוע הייתי בין שני צידי הוויכוח. לא יכולתי להכריע היכן הצדק.

הרי רק עתה חווינו על בשרנו עד כמה מרה התוצאה של עזיבת חבל ארץ מיושב ועתיר חקלאות והפקרתו בידי אויבינו ומבקשי רעתנו, ובד בבד ראינו איך משקים שלמים נחרבים ודם עובדי אדמה נשפך כמים באין עימם טנק ומקלע. ותהיתי ביני לבין עצמי, האם צריך לבחור? אי אפשר גם וגם? היום גיליתי שאולי אין צורך להכריע את הוויכוח ארוך השנים.

הנה אנחנו חיילי מילואים, מגוייסים לקרב, לבושים מדי צבא ונשק על כתפינו, מוצאים את הזמן והכוחות לעבוד בחממות של סעד. בתחילה חשבתי להוריד לחצי ב' אבל מרוב התלהבות שכחתי והתחלתי לעבוד לבוש בחולצה הצבאית. אבל אחר כך חשבתי כי כך נאה וכך יאה לעמוד במדי צבא מקושטים באדמת ארץ ישראל. ורקע חום מאחורי הדרגות במקום הרקע האפור.

אז תודה על הגשמת חלום של חיבור בין שני עולמות. צבא וחקלאות, מלחמה והתיישבות, שלום המחרשה ושלום הרובים.

אבל האמת היא, שאני בכלל לא הסיפור פה.

החממה שבה גדלתי מתאימה היטב לחממות בהן עבדנו. כמה טבעי ומוכר לי לגעת באדמה זו ולהזיע עליה, כך גדלתי. לתת לי משימה לעבוד בחקלאות זה כמו לתת לבועז משימה לארגן מטווח... ברור שנרצה ברור שנארגן כמה שיותר, זה אזור הנוחות שלנו. אני נהנה מכל רגע.

אבל אני מסתכל סביבי ורואה אנשים שלא גדלו כך, והשדה ממש לא אזור הנוחות שלהם (וגם לא בטוח שהם נהנים מכל רגע...)

אלדד - רופא משפחה. אסף - עובד בחברת סטרטאפ. ארקדי - בתעשייה האווירית.

אז מה הם עושים פה?

מילא מי שהגיע ליום אחד, יכולתי להוליד אותו שולל שחקלאות זה טבע, פסטורליה, שקט וכו', אבל מי שכבר היה פה אתמול והרגיש איך זה שובר את הגב והברכיים, שהמדים שלו עדיין לא התייבשו מזיעה והוא כבר יודע שחממה כשמה כן היא...

למה הוא מגיע? ובאמת במהלך היום שמעתי חייל מהגדוד שואל חייל אחר, אם לפני שלושה שבועות מישהו היה אומר לך שתזחל על שש בחממה מלאה בבוץ ותוציא בצלים של פרח שבכלל לא ידעת שקיים, היית מאמין? התשובה ברורה...

וכך חוזרת השאלה למקומה, מה מביא אותם לכאן? הרי כסף הם לא מקבלים על זה, והאמת שגם לא יותר מדי כבוד והערכה, אז מה כן? משהו יותר עמוק, אפשר לקרוא לזה ציונות, אפשר לקרוא לזה אהבת העם והארץ, אפשר לקרוא לזה שותפות לכאב והבנייה של חבל הארץ החבול הזה.

הרבה שמות אפשר לתת, הצד השווה שבהם, חיבור למהלך יותר גדול מהנוחות הפרטית ומלאות באהבה.

וכשאני רואה סביבי את האנשים האלה, ברור לי שאיתם אני רוצה להיות במלחמה.

אנשים של אהבה של נתינה, אנשים של תום ויושר ושלוש, אנשים של משהו גדול. ואולי יותר מזה, בזכות אנשים כאלה אני בטוח שנצח את המלחמה הזו. כי איתם אני בטוח שאנחנו לא נלחמים מתוך תאוה ושנאה, אנחנו נלחמים מאהבה.

ואנחנו באמת לא רוצים מלחמות, היינו שמחים להמשיך לגדל פרחים בסעד. אבל יש רשע בעולם, יש כוח של שנאת ישראל ובעצם של שנאת האדם, שמסרב לקבל את האהבה שלנו, שבז לבשורת השלוש שבפינו. ולכן צריכים גיבורי כוח שיקומו להילחם ברשע הזה, בפראות הזו שמשחיתה את צלם האדם. צריכים אנשים שמוכנים להילחם בשביל האהבה, אנשים שמוכנים להילחם בשביל השלוש. ורק מי שבאמת אוהב מסוגל להילחם עד תום ברשע, רק מי שבאמת רוצה שלום - יוכל להילחם עד הסוף כדי שלא יהיו יותר מלחמות. בזכות אנשים כאלה ננצח את המלחמה הזו. בזכות אנשים כמוכם חיילי ומפקדי גדוד 969. באמת תודה גדולה על הזכות להיות חלק מגדוד כזה.

הביאה לדפוס: מתוקה לייכטר (פורסט בפייסבוק)

קהילת סעד אבלה מרה
על נפילתה של בת גרעין צבר 2021, לוחמת מג"ב
סמ"ש רוז לובין
בפיגוע בירושלים.
אנו שולחים את תנחומינו להוריה דייויד ורובין, לאחיה ולאחיותיה,
לתמר ועידן גיימס - המשפחה המאמצת בסעד
ולכל חברי גרעין צבר ולמדריכים והמלווים אותם אצלנו.
בבניין ירושלים ננוחם.

רונת פרט מספיקה את רוז לובין ז"ל

רוז,

כוח טבע. נשמה חופשית. שיער צבעוני, בגדים צבעוניים, שרה בקול עמוק וחם, מתוקה ושמחה. חברה נהדרת. מתה על ילדים ועל בעלי חיים, וטבעונית. כובשת בפשטות ובשמחת החיים שבה. למרות השירות הלא קל והחייכך היומיומי עם אוכלוסיה עוינת, ראתה רוז את האדם שמולה וכאבה את המקרים שבהם חשה קונפליקט בין החמלה ובין ההבנה שעליה למלא תפקידה ללא פשרות. לוחמת עזת נפש שנלחמה גם בסעד בשבת השחורה, ואף זכתה לציון לשבח על תפקודה בעת ניסיון פיגוע בעיר העתיקה. יהי זכרה ברוך.

קבוצת סעד משתתפת בצערו של
בנימין גל
עם פטירת אחותו
זהבה שהם הורוביץ
ושולחת תנחומים מעומק הלב
לבנימין ולכל המשפחה

לזכרה האמורק של מיכל אפלבוס

מיכל.

"תן-תן" היא קראה לי כשהייתי בן מספר ימים, ו"תן-תן" היא קראה לי גם בפגישתנו האחרונה, בראש השנה האחרון.

למיכל ומנחם היה קשר יוצא דופן עם ה"קבוצה" שלנו, קשר שהתקיים לאורך למעלה מ 55 שנים, קשר חם ואוהב מכל הכיוונים.

זכור לי שגם כחיילים היינו נאספים אצלם בבית למפגשי הקבוצה.

ליווינו את שניהם, והם אותנו, מאז ועד לכתם.

בכול שבת או מועד, אם היינו מבקרים בקיבוץ, היינו קופצים לדירתם, לעדכון קצר עבור מיכל, ואיזה 'משקה' טוב עם מנחם.

עם השנים נוסף איתנו גם דור ההמשך לביקורים, ומיכל ומנחם - תמיד באהבה. תמיד מסבירי פנים.

מיכל מתווספת לרשימה מפוארת של דמויות מופלאות שהקימו את סעד, והפכו את הקיבוץ לפנינה מיוחדת במינה.

נוחי בשלום, מיכל אהובה שלנו, תמסרי ד"ש וחיבוק למנחם ואיציק.

ננצור אותך בליבנו.

בשם הקבוצה בה טיפלת: יואב, מוקי, אליצור, ורדית, ודנה,

"תן-תן" שלך -

איתן הרצל

מתוך החולק בא קצת אור - מנחם של סמא רבא

ימים קשים עוברים עלינו. ימים חשוכים, מחשבות לא פשוטות. והנה בתוך החושך הזה זרח לנו כוכב, נין נולד. בן

בכור, נכד, נין. שמחה גדולה בלב, אור למשפחה המורחבת. אך החושך לא נעלם, עדיין מחכים לאור גדול.

ברית מילה חייבים לקיים למרות המצב הקשה, ויקרא שמו בישראל אורי-אריה בן זמר ודור הופמן.

כעבור מספר ימים חשוכים כוכב חדש זרח, ונין בכור חדש ונוסף יצא לאוויר העולם. קצת אור בחשיכה, שני נינים

במלחמה זו. ברית מילה בזמן מלחמה.

אני לא יכולה לאפות ולבשל לברית כדרכי, משה אינו יכול למזוג יין נהדר מעשה ידיו. ובכל זאת, השמחה

וההתרגשות גדולות. זהו דביר-משה בן לחן ודויד אוזן.

מחכים לימים טובים ויפים ונוכל לקיים פדיון הבן בשמחה ובאשר, ונראה ימים עם אור גדול לנו ולכל עם ישראל.

הדברים חוזרים על עצמם... בכוננות מלחמת ששת הימים נולד בנו צור. הברית נערכה בזמן המלחמה. הוא נקרא

צור-שלום. קיווינו לשלום.

ערכה בן עמי

כרונולוגיה של ידועה ארא

קובי אהרנס פשיחה צפופה עם חברי כיתת הכוננות בסדר 31.10.23

הקדמה קצרה: אני מנסה כמו רבים, להבין את הסיפור של סעד ומה קרה בעיקר בשעות הראשונות שהיו כל כך קריטיות עבורנו ועבור קיבוץ סעד. השיחה הוקלטה כדי לדייק את הדברים, אבל גם אז, כמות האירועים והדרמות שהתחוללו ברגעים אלו היו אינסופיות ולכן עדות אחת תשלים את השנייה. מה שכן - **היה לנו מזל ביום השחור ההוא, אבל יש לנו גם מזל שיש לנו כיתת כוננות מופת ואנשים נפלאים.** באתי לעשות סדר כרונולוגי ולא הצלחתי לעמוד בזה, למה? מוזמנים לקרוא.

כשהגעתי לקיבוץ במקרה, בדרך לחמ"ל פגשתי את חגיב על הכביש באחת מהמשימות האינסופיות שלו, וביקשתי שיגיע. בכניסה לחמ"ל התקינו עניית חדשה ורק אחרי שזיהו שזה אני ולא מחבל, הדלת נפתחה לי. עם החזות הערבית שלי אני עדין מופתע שהדלתות נפתחות לי... תיאמתי את הראיון עם כל כך הרבה אנשים לפני שהגעתי, אבל תכלס, אף אחד לא היה, משום שכמות המשימות שיש לחברים שלנו בקיבוץ היא תובענית, ועוד נדבר בהזדמנות על העורף החזק שיש לנו בקיבוץ. כרגע אני מתמקד בדקה שבה הכל התחיל.

תדהר קיבל את פני ואמר לי "אני, כבר דברתי מספיק, אבל תכף הסנדוויצ'ים יגיעו אז יש מצב שכולם יבואו". חגיב, הגיע לחמ"ל כמו שהבטיח, והביא איתו אנרגיות חיוביות. מסתבר שבין כל המשימות שלו בקיבוץ הוא מחלק את הזמן גם עם המשפחה שלו במושב. החיים לא עוצרים. חגיב הוא נשמה טובה. קודם מציע לי קפה שחור, אולי כדי לחדד את המחשבה לפני שנשב יחד. מסתבר שיום לפני, הוא היה בבית במושב אצל המשפחה וסיפר להם שעות את מה שחוה. זה יקרה לו עוד הרבה פעמים....

"מתי הכל התחיל?" אני שואל, אבל הוא לוקח אותי יום קודם. "זה התחיל מזה שהחלפתי את סאסי, למעשה, סאסי ביקש שאתפוס פיקוד בחג ואמר לי 'גם יץ לא יהיה, אבל זה לא מצריך משהו מיוחד, מה כבר יהיה?'... הוא ממשיך לספר ש"החג בסעד הוא חג כל כך שמח, מלא באורחים, באמת...". ואז, מבלי לשם לב הוא קוטע את הסיפור של שמחת תורה ועובר לרגע שהכול השתנה. "ואז - בשש שלושים וחמש שמעתי מטחים מטורפים, קפצתי מהמיטה וליאור הבת שלי מיד קמה ושואלת "אבא מה קורה?" ואז כמו גשם שיורד על הבית הבנתי שרקטה נפלה בכניסה לבית.

"אני מתקשר לסאסי ושואל אותו מה קורה?" סאסי עונה מיד ואומר "אני בודק" אבל לפני כן הוא אומר לי "קח מיד את הטנדר שלי, תקפיץ את כל הכיתה, תפתחו את הנשקיה ותחלק להם נשקים". וממשיך להסביר "הכל קורה מהר מאוד". השיחה נעצרת, סאסי ויץ שהגיעו לחמ"ל כעת מצטרפים לשיחה. יחד עם תדהר **מתפתח דיון על הזמנים:** באיזו שעה כולם הגיעו ומה היתה השתלשלות האירועים.

הבהרה חשובה: חלק מהעדויות שלהם רשומות בקבוצות הוואטסאפ השונות, ולכן כל אחד בתורו ולא בתורו יורה את המידע שיש לו. האמת, טוב שהקלטתי את השיחה אחרת הייתי הולך לגמרי לאיבוד.

תדהר אומר לחגיב "6: 43: הגענו. סליחה, 6: 48: חגיב בודק אצלו בקבוצה ואומר "הודעה שקבלתי מסאסי ב 6: 46: עדין אין הנחיה להקפיץ כיתת כוננות אבל תגיעו לנשקיה מהר!" חגיב שולח הודעה בקבוצת וואטסאפ: "מי נמצא בקיבוץ?" ותוך דקה כולם כבר ענו. זה היה ב 6: 40: ותדהר מוסיף: "וזה אומר שכולם היו דרוכים וזמינים לקריאה!" 6: 45 - כולם בנשקיה ונשלחים לעמדות, 6: 56: יש פגיעה ישירה בבית של מלכה אש וחגיב קופץ לשם.

6: 58: מתקבלת הודעה מצבוק שנמצא על הגג: "חברים, אני שומע יריות פה, מאוד קרובות, מישוהו בדרך לפה? זה ממש קרוב לסעד" יץ מוסיף: "7: 21: תדהר כותב: חובש דחוף לשער הישן! יש פה פצוע." מדובר בסגן אלוף שהגיע מכיוון שדרות והמחבלים מהחץ השחור ירו בו. שני כדורים בבטן ואחד בכתף. חגיב מוסיף: "רצתי לשער לתת לו עזרה ראשונה, וכרמל פינה אותו באוטו". הוא, הסגן אלוף, כבר הספיק ליצור קשר עם חגיב, והבטיח לו ולחברים פגישה עם הרבה בשר. הזמנתי את עצמי כמובן...

אני שואל את כל האנשים שהצטרפו: "מתי אתם מבינים את גודל האירוע, מתי נופל האסימון?" סאסי אומר: "חשוב להבין שזה דמון שלאט לאט ובטווחים קצרים מתגלה ומתגלה". עם הזמן הגיעו עוד פצועים מהכיוון ואז הם מבינים שמהו קורה בחץ השחור.

חשוב חשוב! ב 15: 7 כרמל, שכבר הבין את גודל האירוע, חסם את הכביש והפנה את כל האנשים לשער הקיבוץ וכל זה קורה תוך כדי מטח כבד. יותר ממאה אנשים הגיעו בציר סעד- מפלסים והיו כאלה שרצו להמשיך, אבל החבר'ה שלנו לא הסכימו, והפנו אותם לקיבוץ. בכך הצילו את חייהם. גם על כך עוד יסופר בעתיד, ועוד ידובר בכתבה אחרת.

אני מחזיר את החברים ללוח הזמנים ולפריסה של כל החברים מסביב לקיבוץ. נאמר לי שטל ביליה לקח על זה פיקוד ופרס אותם לפי הצורך. במאמץ משותף של כולם תמונת הפריסה הייתה כזו בשבע בבוקר: "אבגד וחגי בשער השדות. יצחק שלומי ותדהר בשער החדש. בפשפש היו ברקאי, גייקוב ואורן. בשער הישן, אני (חגיב), כרמל ודובי. טל מפטרל בין העמדות".

חגיב: "במקביל, רמי (רב), ושקד, (אח של ענבר לנדאו, שהתארח בשבת בקיבוץ), הגיעו לשער, וגם אהרון הגיע (אהרון נשוי לתמר בראשי שהיתה בעבר בת משפחתון בסעד. גם הם התארחו בשבת בסעד). **יחף עם ציצית ואקדח**, וכולנו בשער ערוכים ודרוכים לכל תרחיש. את החברה הצעירים הכנסנו פנימה, דובי הוביל אותם לגן רימון, ואני מטפל בפצוע וקורא לצביקה פורגס להגיע. מהר מאוד, כשהתמונה מתבהרת, אנחנו מקבלים החלטה למיין את הפצועים לפי רמת הפציעה".

אני כנראה באופן אישי לא מפנים את גודל האירוע וממשיך לשאול את חגיב "רגע, רגע... בציר הזמן מה בעצם קורה **כל שעה?**" הוא קוטע אותי ומתקן " **קודם כל - זה כל דקה!** כל דקה קורה משהו!"

אני מתקשה לסדר את האירועים לפי ציר הזמן ופונה לסאסי: "מתי אתה מגיע לסעד?" הוא מיד עונה "בשמונה וחצי, וזה גם סיפור" ואני פונה ליץ ואומר להם "למעשה שניכם לא הייתם בקיבוץ בשבת, אז איך הגעתם לסעד בכאוס הזה? באתם מהשדות?" שניהם הגיעו בכביש ולכל אחד היה מסלול וסיפור משל עצמו.

יץ: "אני הגעתי מהצפון, דרך בית קמה, מתקרב לאזור תקומה רואה רכב ובתוכו איש ירוי. אני אומר לעצמי 'רגע, אם אני יוצא הם יכולים לירות גם בי, אין מצב! נעמי תהרוג אותי'..."

בדרך עצרו אותי ואמרו לי: "אסור לך להיכנס!" אמרתי להם "אין מצב, שום דבר לא מעניין אותי, אני סגן הרבש"צ של הקיבוץ ואני חייב להיות שם, מה שיהיה יהיה!" השוטר התעקש ואמר "מלוכלך פה, יש פה ים של מחבלים והם יירו בך". אמרתי לו "לא מעניין אותי. אני נכנס פנימה". בהמשך הסתבר לו שהאנשים הירוים בניידת המשטרה שראה בדרך, היו מחבלים שהתחזו.

סאסי: "נסעתי במהירות של 150 קמ"ש ועם פלאפון ביד" (יש מצב שתקבל דוח מהמשטרה)... "בדרך חבר שלי, **טל**, מכפר עזה מעדכן אותי שהוא פצוע ושאבוא לחלץ אותו, ושירו בו ברגל, זה היה ב- 20: 7 ואמרתי לו 'אתה צוחק, נכון? תפרוס את כיתת החיילים שלך כמו שאני עשיתי'. לצערי בסוף הוא נהרג.

יץ מתאר בפני את החברות הטובה בין כיתת הכוננות של כפר עזה לזו של סעד, ואיך לא מזמן אישתו של **טל** ארגנה מפגש חברי בין שני הקיבוצים. סאסי ממשיך לספר על השיחה ושואל אותו "איפה שחר הרבש"צ?" והתשובה: "שחר כבר הלך". טוב, אני מבין שיש בעיה, מתקשר לצבא ואומר להם "יש לי פצוע. אני צריך שתחלצו אותו!" בקו השני חמ"ל גדוד שבסוף נשרף עונה לי: "אנחנו לא יכולים לדבר". סאסי מתעקש איתם ואומר "מה אתה לא יכול לדבר, יש לי פה פצוע, תבואו לחלץ במייד!" ואז אני מקבל מהם תשובה שהשאירה אותי המום "יש לנו חדירה פה, מחבלים מחוץ לדלת, החמ"ל נפל".

מיד אני כותב לכל החברים בכיתה: "**חברים זה רק אנחנו, תהיו בעמדות**". חגיב מספר שהוא מדוווח לצבא על ירי מטורף מכפר עזה, שיש עדות של בחור משם שאומר שוירים בהם, והקצין עונה לו בקור רוח: "תקשיב טוב, אתם לא יוצאים מסעד. ובהנחייה של סאסי בלבד אתם יוצאים!" אני מתעקש ואומר לו: "אבל אנחנו צריכים צבא כאן ועכשיו" והוא עונה "כרגע, זה רק אתם!" זה משפט שחרוט לי בראש "**כרגע זה רק אתם**".

המום מהתשובה אני מסתכל לשמיים ומחכה לראות מטוסים ומסוקים, מסתכל שוב למעלה ולצדדים, וכלום. "לימדו אותנו שבתרחיש כזה עשר דקות- גג 20 דקות כל הצבא פה ואנחנו רק השדכנים..."

עכשיו **סאסי** מספר כיצד חזר לקיבוץ בשבת. כשהוא מבין את הסכנה שיש בדרך, הגיע לסילבר, והתעדכן כל הזמן בוואטסאפ על מה שקורה בכבישים. "אני מבין שיש רחפנים, נוסע לכיוון שדרות, שומע שיש ירי ביכני, אז אני נוסע לבית קמה ומשם לסעד".

שאלתי את **חגיב**: "תגידי, חטפת גיננה שהחלטת לרוץ לכפר עזה, מה עשית שם?" הוא צוחק: "אין מצב שהיתי עושה את זה ככה סתם. לא חטפתי גיננה אלא 'חטפתי' אותי פנימה". יצא בחור מכיתת כוננות מכפר עזה בוכה ומפורק ואומר לנו "חבריה, טובחים בנו בית בית" הוא לא מצליח לנשום, הרמנו אותו ואמרנו לו "אתה לא יכול לחזור לשם אלא רק לעזור לצבא ולהכווין אותם". בשלב זה רמי, אהרון ושקד מגיעים. רמי אומר: "אני נכנס לכפר עזה, מי מצטרף?" שקד ואהרון מבלי להסס "אנחנו נכנסים, אנחנו איתך". חגיב מעביר להם 16M ואפוד קרמי, לוקחים אותם לשער של כפר עזה והקשר איתם נותק.

חגיב ממשיך: "ואז אני רואה את סאסי. דבר ראשון אני מתסכל עליו ואני אומר לו: 'הפיקוד עובר אליך, זה הספיק לי עד כאן! תודה רבה'". כולם צוחקים מהסיבה שחגיב חשב שהוא הולך להוריד הילוך בכל האירוע הזה ולחזור לאחת העמדות, ולא הבין שזה רק פרומו למה שהוא עוד עתיד לעבור...

פתאום מגיעה סוואנה. במהירות פותחים את הדלת וצועקים "אנחנו צריכים חובש! אנחנו צריכים חובש!" לא הספקתי להבין מה קורה. "הם תופסים אותי ומכניסים אותי פנימה וסוגרים את הדלת ומיד נוסעים לכפר עזה". בכניסה לשער מתחוללת דרמה לא קטנה בזמן שהשער נפתח אחד החיילים צועק: "אני לא נכנס, אני מסרב פקודה!" החייל אומר להם: "אנחנו לא רכב ממוגן מבחינתי אני לא נכנס!" וכל זה קורה כשיש ברקע מטחים, צעקות ואנחנו עומדים במקום שזה סיכון בפני עצמו. מיד עולים בקשר מול הקצין ושואלים אותו "מה לעשות, להיכנס?" הקצין עונה "להיכנס!" ואז המפקד בסוואנה אומר להם: "חבריה, אנחנו אריות גולני, נכנסים!"

השער נפתח ואז מגיעים לשכונה החדשה. פורקים ומתחילים בסיור. (הסיפור הזה הכניס אותי [קובי] לשוק והוציא ממני שאלות מגוחכות כמו: "אתה היית איתם?!", "אתה היית איתם?!") חגיב עונה "כן, לא הייתה לי ברירה. הם משכו אותי איתם". המפקד אמר לי: "תקשיב, אתה עכשיו כמו הצל שלי, ואתה לא יורד ממני!"

הסיפור של חגיב מעורר עניין רב בקרב החברים בזמן הראיון, והם לוקחים פיקוד ושואלים אותו שאלות. סאסי שואל: "אתה היית איתם רק עם האקדח?", "כן, את הנשק שלי הבאתי לרמי, ואני צמוד אליהם כחובש, מה רצית שאעשה? שאשב באוטו ואשתה קפה?". "רצנו כמו מטורפים, אני לא מבין כלום, ירי פסיכי, רץ עם חבריה צעירים שלא יודעים מה קורה", ושקד שואל: "מה עם החייל שסירב פקודה?" חגיב עונה: "רץ איתם כמו משוגע, לא חשב אחרת". חגיב מספר על האש והעשן השחור שראה שם עד שהגיע למסתור אשפה. מתחילים סריקה. מגיעים לבית הראשון, החייל יוצא ואומר: "אין מה לעשות פה, כל המשפחה גמורה".

"עוברים לבית הבא ורואים ממ"ד מאוד גבוה עם חלון, וברגע שהאישה רואה אותנו היא צועקת לעברנו "הצילו, הצילו!" בצרחות. מסתכלים פנימה ורואים שכל הממ"ד דם ובחור ששתי כפות הידיים שלו מפורקות. הבחור אומר לי "תקשיב אתה נשאר פה, אתה לא זז מפה." מעלים אותי פנימה לממ"ד. מיד עשיתי לו חסם עורקים והוא סיפר שנלחם עם הידית בצורה מטורפת ואז הם שמו לו מטען שפוצץ לו את הידיים. הם כמובן חריובו את הבית והמנגנון של הדלת של הממ"ד התעקם מהפיצוץ ולא ניתן היה לפתוח. אשתו של הבחור מחליטה לצאת מהחלון להביא משככי כאבים וסוכר חום, "לקחתי בקבוק של שני ליטרים ערבבתי בסוכר ואני משקה אותו כל הזמן והבת מנסה לקרר אותו עם רוח. אני מסתכל מהחלון של הממ"ד ורואה את אהרון ושקד רצים לעברי ואין לי מושג מאיפה הם הגיעו אלי! אהרון עם תחבושת אישית על הפנים וכולו דם. אני בודק אותו ואני רואה שהוא עם חור בלסת, אני חובש אותו באופן שלא יכאב לו, והוא מאבד את התחושות ובקושי מדבר. כל פעם אני משקה גם אותו וגם הוא מתחיל להירדם והכל מתנהל תוך כדי הפצצות וירי. בשלב מסוים הבחור מכפר עזה צורח: "תפתחו את החלון ותצאו החוצה, או שאתם עוזרים לי או שתצאו החוצה, לא באתם לעזור לי... או שתעזרו לי או שתלכו, זה הבית שלי!..." בקור רוח הוא ממשיך "אני עוד חצי שעה מת אם אני לא יוצא מפה, אז או שתזרקו אותי החוצה או שתצילו

את עצמכם!" הבת ואשתו בממ"ד צורחות ובוכות מהמצב, אשתו אחות והיא מעלה לווידאו רופאים שנותנים לי כל מני הנחיות לטפל בו. אחרי חמש שעות (!) מגיע כוח צבאי והבת שלו קופצת מהחלון לחיילים. היו רגעים של פחד שאולי יזרקו פנימה רימון ואז אנחנו גמורים... ואז ברגע של הפוגה אני נזכר ברמי ושואל: "מה קורה איתו"? והם מתסכלים עלי ומסמנים לי שהוא כנראה מת. חגיב לוקח הפוגה קלה מהסיפור ואני מנצל את הזמן הזה ואומר לו שאני מרגיש שאלו סיפורי וייטנאם ממש, וחגיב שוב נזכר ועונה: "מה שהכי מצחיק, שכשראיתי את סאסי חשבתי שאני סיימתי את האירוע בשמונה וחצי בבוקר". כמובן שחגיב איבד קשר עם המשפחה והקיבוץ, גם הילדים שלי קבלו הודעה שחגיב נעדר והרבה סרטים רצו לכולנו בראש. הסיפור של חגיב ריתק את כולם ואז יץ אמר לו: "אני חושב שבשעה שש וחצי בבוקר נפל ליד הבית שלך קאסם וזה החלק הכי רגוע בכל הסיפור הזה...".

רק נציין שמשפחת חכמון עברה רגעים לא פשוטים מרגע איבוד הקשר והמחשבה שהם איבדו אותו ועד קבלת סימן חיים מהתמונה ששקד שלח. חגיב חזר הביתה רק בשעה שלוש לפנות בוקר של יום ראשון. (ראו גם בהמשך, בסיפורה של מיטל חכמון).

הבחור מכפר עזה שרד וגם שם מתכוננים למפגש מרגש עם כל הצוות. יומיים אחר כך, שאלתי בוואטסאפ את חגיב: "אתה יודע מה עלה בגורלם של החיילים שנכנסו איתך פנימה לכפר עזה?"

חגיב: לא סגור על כולם, אבל חלק בחיים בטוח. **אני מנסה לאתר את הסמל שהכניס אותי פנימה.**

אני: לסגור חשבון?...

חגיב: לפתוח חשבון!

חחחחח ☺

היי זאת גילי יצקן רציתי להגיד לך באופן אישי תודה ענקית שהצלת את אבא שלי את אמא שלי ואותי.
עד יומנו האחרון אנחנו נודה לך על המאמץ סיוע ואכפתיות!
נשמח לשמור על קשר ❤️
שמור על עצמך, נשמח להיפגש שוב 🙏

21:29

הודעה שקיבל חגיב לאחר השבת השחורה ממשפחתו של הפצוע שהציל בכפר עזה.

תשובות לטריוויה:

1. מספרים ראשוניים. 2. "O Captain! My Captain!", "הו רב חובל" בגרסה העברית, שנכתב ע"י וולט ויטמן.
3. טונה ורביד פלוטניק. 4. רבע מייל, כ-400 מטר. 5. יד שרה. 6. פסיכולוגיה. 7. משה גרטל. 8. אתר השאיבה ספיר, צומת שוקת, באר שבע, הר גמל. 9. הבית הלבן. 10. בנימין נתניהו.

תשובה לשאלת אקטואליה: מדבריות מלח בבוליביה, נמיביה ומדינת יוטה בארה"ב, בהתאמה.

אחשבות בצקבות השבת השחורה

אני אחות. לפני שאני מרצה לסייעוד, לפני שאני חוקרת, לפני הכל ותמיד – אחות! השבת של ה 7/10 תפסה אותי מחוץ לקיבוץ. התארחנו אצל משפחתנו במושב סמוך לאופקים. התעוררנו לקולות הטיילים וחשבנו כמה חבל שאין לנו ממי"ד, אבל שבע"ה תכף הכל יעבור. אך כמו כל עם ישראל, מהר מאוד הבנו שהפעם זה לא עוד מטח רקטות "רגיל" והתחברנו מיד לרשתות החברתיות. אירוע רדף אירוע, וכל רגע נודע על עוד נפגעים בזירות רבות. עוברת בראש מחשבה 'איך אפשר לעזור'. אם הייתי עדיין קשורה למוסד רפואי כלשהו הייתי כנראה קופצת מיד. רצה הגורל וסיימתי את עבודתי בסורוקה בדיוק חודשיים קודם. כותבת לאחות האחראית: "אני רוצה לבוא, להתנדב, אפשר?" אבל כולם בכאוס מטורף, כמויות של פצועים, אירוע רב נפגעים, היא צריכה לתפעל מערך שלם ולא מתפנה לענות לי. אחרי שבוע היא תחזור אלי ותשאל אם עדיין רלוונטי... אז בכל זאת, מה עושים? איך אפשר לשבת מנגד? לאן אני יכולה להגיע ולתרום את חלקי? מוכנה לעשות כל מה שיידרש, רק בבקשה תפעילו אותי!!

ביום ראשון מצטיירת תמונה שונה. האירוע נבלם. כמויות עצומות של הרוגים, פצועים ונפגעי חרדה מפונים לבתי החולים והצוותים מתוגברים. אנחנו מפונים עם כל הקיבוץ למלון בים המלח. הראש לא נח. למעלה מ-20 שנה אני אחות, ליום הזה הוכשרתי, ועכשיו כשכל כך צריך אנשי צוות מקצועיים אין מי שינווט ויגיד לי לאן. התסכול גובר. ביום שני אני שומעת מריקי שמכבי הולכים לפתוח מרפאה במלון. "אני בפנים, כל מה שצריך". למחרת מגיע צוות שלם ומקים תוך שעתיים מרפאה לתפארת: עמדת אחיות, מעבדה, רופא משפחה, ילדים, בריאות הנפש. כולם מגוייסים. כולם רוצים לעזור. מרגישה שמצאתי את המקום שלי. עוגן אחד בתוך כל הטרללת הזאת...

חולפים עוד כמה ימים, סוגרים שבוע ראשון במלון, ולאט לאט מבינים שהפעם זה לא הולך להיות קצר. השמועות מדברות על מספר חודשים. מצב החירום הופך לשגרה, וחוסר הוודאות הוא הדבר הכי וודאי כרגע. כבר לא נטפל רק בדברים דחופים, מכבי מארגנים שירותי בריאות כדי לשמור על אוכלוסיית המפונים חזקה ובריאה בעורף: רופא עיניים, עור, אף אוזן גרון ואפילו אורתודנט. עוגן נוסף.

אנחנו חודש אחרי השבת השחורה, נדמה שהמרפאה עובדת היטב וכל אחד יודע את תפקידו. אנשים מקבלים את השירותים הרפואיים ואפילו אפשר לומר שזכינו לשפע וזמינות שכתושבי הפריפריה אנחנו לא רגילים להם. שאפו למכבי! עכשיו יש יותר זמן ואני ממשיכה לחשוב מה אפשר היה לעשות, ואיך נהיה מוכנים יותר בעתיד.

התברכנו במספר לא קטן של אחיות ואנשי צוות רפואי בקיבוץ, וכולם רוצים לתת יד. עם פתיחת המרפאה יצרתי קבוצת וואצאפ "מרפאה בחירום ים המלח" וצירפתי את ריקי ונטע והילה וכרמית ונעם והילרי וחגית... כבר חושבת על השם החדש לקבוצה אחרי שהכל ייגמר והמרפאה פה תיסגר (במהרה בימינו), ועל כל שאר אנשי הרפואה בסעד שאצרף אליה. נמשיך לתת גיבוי לקהילה כמי שהוכשרנו לכך גם בימים שקטים. כי כמו שאנחנו חזקים בחירום, עלינו להיות חזקים בשגרה.

ר'נת אברהם

אצנה רפואי לשהיט בחלון

בסוף העלון מצורפת טבלה עם שעות פתיחה ומספרי טלפון של המרפאות ומוקדי החירום במתחם המלונות.

חשוב לשמור!

רצעים fe נכח מ"השבת השחורה"

מ'קי פרוכטור:

"בשעות אחרי צהריים המוקדמות של שמחת תורה, פתאום דופק בדלת שלי חייל: הנכד שלי יונתן, הבן של גלעד. מסתבר שהוא וחבריו מיחידת מגלן המתינו שעות רבות בדשא ליד הבית של שייע בר-חי. בכל פעם הקפיצו אותם לאחד הקיבוצים לפרוץ ולחלץ. פעם לכפר עזה, פעם לנחל עוז. בנחל עוז נהרג לצערנו המפקד שלהם, סגן מפקד יחידת מגלן - רס"ן חן בוכריס ז"ל. בימים שלאחר מכן הפכתי להיות תחנת הרענון שלהם: בכל פעם באו כמה מהם להתקלח, וחזרו לכוננות מול השער המערבי של סעד. הוצאתי להם פיצות שיש לי תמיד במקפיד והם היו מבסוטים. האמת, שהנכד שלי די שיגע אותי. הוא מכיר אותי ויודע שאני לא תמיד רץ לממ"ד, והוא רק שיגע אותי שאכנס לממ"ד ואסגור את הדלת, ולא לעשות ככה, וכן ככה... הוא הבין מה קורה אבל אנחנו לא הבנו כלום... עד היום הנכדים משתמשים בבית שלי כתחנת רענון: הנכדה שלי היא קצינת מבצעים בגדוד צנחנים שבו הסמג"ד הוא נריה לנדאו. בחצות הלילה השבוע, הם הגיעו לסעד בהמתנה לכניסה לעזה. הנכדה שלי העירה את הבן שלי בשלוש בלילה כדי למצוא מפתח לבית שלי... בחמש בבוקר קיבלתי ממנה תמונות מהבית שלי... בהמשך היא עדכנה אותי גם שפתחו להם במיוחד את הכלבו. צור גולן האלוף! והם נהנו משפע של פינוקים. כף לדעת שסעד ממשיכה להיות בית עבור בני המשפחה בתפקידים השונים".

ח'ית מקוריה:

"האמת, שאני לא מצליחה להיזכר בתמונה אחת, כי כמעט לאורך כל היום הייתי פשוט בקיפאון מתמשך... בכל זאת אנסה לתאר את הרגע בו הבנתי שקורה משהו גדול מהרגיל. התחילו בומים רציניים בבוקר, הבאנו את הילדים לממ"ד. סביב 00:10-00:09 הדלקתי את הפלאפון וראיתי שיש לי המון הודעות ושיחות שלא נענו. גיסי בדיוק התקשר והוא שואל אותי "איפה את?", עניתי לו שבבית. הוא שואל בלחץ "איפה בבית?" אמרתי לו שבמטבח. הוא נזף בי להיכנס מיד לממ"ד, ואמר לי שיש חדירת מחבלים בכל העוטף. לא הצלחתי להגיב לו. מיד כששמעתי את המשפט הזה פשוט קפאתי. פתאום קלטתי ופשוט לא הצלחתי לדבר. לא האמנתי שזה מה שקורה. מאותו רגע נפל עליי מסך שחור והרגשתי פחד שלא הרגשתי בחיים שלי. בחיים שלי לא פחדתי ככה. שמעתי את כל הרעשים מסביב והיה לי ברור שהלך עלינו. שזה רק עניין של זמן. לקח לי המון זמן לחזור לעצמי. עברו עוד כמה ימים ארוכים שהרגשתי בתוך סרט רע".

מ'טל חכאון:

"בחרתי דווקא לדבר על רגע של תקווה. של אנחת רווחה. זה היה הרגע שבו חגיב חזר. חגיב באותה שבת החליף את סאסי כך שהוא יצא ממש מוקדם. כמה דקות אחרי שש וחצי הייתה לנו נפילה מחוץ לבית, בכניסה. הוא היה נוכח בזמן הנפילה, וממש כמה דקות אחר כך היה צריך ללכת, ככה שמצאתי את עצמי לבד בממ"ד עם שישה ילדים. אחת הבנות ממש חששה ורצתה את אבא. הסברתי שאבא לא יכול לחזור בזמן הקרוב, וזה היה לה קשה מאוד. למזלי דיברנו עם משפחת דנין (חפני ומירב), והיא רצתה לעבור אליהם. הדבר הכי טוב שקרה הוא שעברנו את היום הזה יחד עם משפחת דנין. בסוף, סביב כל היום הזה בלחץ ובהיסטריה ובפחד ובחששות, יש משהו ביחד הזה שמוריד את מד הלחץ. לי זה מאוד עזר. הקשר עם חגיב נותק סביב 00:09, ואז הוא היה בלי פלאפון ולא כל כך ידענו מה איתו. חוסר הידיעה הוסיף כמובן למד הלחץ. באיזשהו שלב אני רואה שחלק מחברי כיתת כוננות חוזרים הביתה, שותים משהו. וחגיב לא חוזר. ואני לא מצליחה להבין למה כולם חוזרים והוא לא. היו לי בערך חמש שעות בתוך היום הזה שלא הבנתי מה איתו ואיפה הוא ולמה הוא לא חוזר. התחיל להחשיך, והוא עדיין לא בקשר. לא

ידענו אם הוא בסדר, הוא יצא כל כך מוקדם... מה קורה איתנו כל השעות האלה? לאט לאט טפטפו לי מידע: בהתחלה אמרו שהוא בכניסה לכפר עזה, בסוף הבנתי שהוא נמצא ממש בפנים. אני חושבת שלא הבנתי את גודל הזוועות שקורות שם. הבנתי שיש הרוגים ומחבלים, אבל הידע שהיה הוא לא כמו היום. זה קצת הציל אותי שלא ידעתי מה מתחולל שם. באיזשהו שלב הבנתי שחגיב מחכה לחילוץ כי הוא לא יכול לצאת מכפר עזה. **בערך בשלוש בלילה הוא חזר**. חפני היה על המשמר, לא הלך לישון... הוא ניסה לשכנע אותי לישון אבל אני לא הרפיתי. נשארתי איתו ערה... ייאמר לזכותו שכל היום הזה חפני ממש הרגיע ושמר עלינו ונתן לנו תחושת בטחון. בשניה שבה חגיב נכנס, שראיתי אותו עם המדים... רצתי אליו, חיבקתי אותו! וגם רציתי לחנוק אותו באותה נשימה... זה היה רגע של נשימה לרווחה. ברוך ה' שהוא חזר אלינו בריא ושלם. הרגשתי בחיבוק שלו שהוא עבר הרבה, שהוא חווה, וראה דברים קשים. אבל הרגשתי שעכשיו זה הזמן לעטוף ולשמוח על זה שהוא כאן, ועוד יגיע הזמן גם לדבר ולפתוח את כל מה שהיה שם..."

ריכזה את העדויות והצפתה בצ' הכתה: רתם קוט.

נשמח ונודה מאד לחברים וחברות, ילדים וילדות שימשיכו לשתף את רתם בעדויותיהם.
יש לכך חשיבות היסטורית רבה, מעבר לעניין בעלון השבת...
בתודה.

דבריו של צ'בי רידר (צ'בוק)

הטקס לזכר הנרצחים ב"חברות ברצף" שהתקיים בוורשה לפני שבועיים

(הטקס אורגן על ידי בית חב"ד בוורשה והתקיים ב-י"ג בחשוון תשפ"ד, 29.10.23, מול האנדרטה של רפפורט לזכר מרד גטו ורשה. מושיק פיש היה המקשר שהפנה את המארגנים לצבוק שלנו, והוא גם ליווה אותנו בנסיעתו הקצרה. צבוק נאם בעברית, ומתורגמת ישראלית החיה בפולין תרגמה את דבריו משפט אחר משפט).

תתארו לכם שבת רגילה. השעה 0630 בבוקר, אנשים רגועים שותים כוס קפה ובדרכם לתפילה, ולפתע אלפי רקטות וטילים ומאות מחבלים שמסתערים במטרה אחת – **לרצוח!!!**
אני צבי רידר, בן לאמא ילידת פולין וניצולת שואה, גר בקיבוץ סעד שבדרום ישראל קילומטרים בודדים מהגבול עם עזה, וילדי דור נרצח בקיבוץ בארי באותה שבת, עוד לא בן 22.
בשבת ה-7/10 מהבוקר ועד הצהריים, אשתי דורית אחות במקצועה, ואני נהג אמבולנס שמתנדב במד"א, טיפלנו והצלנו חיים של עשרות אנשים שכל חטאם היה שהם יהודים. באותה שעה, חיות אדם רצחו, התעללו, אנסו וחיללו את כבודם של החיים והמתים. הם מנסים להביא חושך, ואשתי ואני מנסים להביא אור.
באותה שבת ספרנו כ-1400 נרצחים, כ-3000 פצועים ויותר מ-220 חטופים, ביניהם נשים, קשישים וכ-30 ילדים קטנים. מה עוד צריך לצעוק כדי שהעולם וכולנו נתעורר מול מעשי הזוועה הבלתי נסלחים האלו?
לסיום ארצה להעביר מספר מסרים:

- **אין לנו ארץ אחרת!**
- **כולנו ביחד ואנחנו ננצח!**
- **אנו חזקים ונחושים לחיות בביטחון, ואנו נשקם את האיזור.**
- **הזיכרון מבנו דור הוא של אחדות. הניפו בגאווה את דגל ישראל!**
- **עם ישראל חי! עם ישראל חי! עם ישראל חי!**

(המשתתפים ענו שלוש פעמים אחרי צבוק: "עם ישראל חי!".)

בן העוטף

אני בן העוטף. גדלתי שם, בנוף כלניות ומרחבים אינסופיים. גדלתי שם, מחכה כל אלול לריח של הגשם הראשון. עבדתי ברפת, הלכתי בשדות, טיילתי שם כילד קטן עם אבא, אח שלי והטוסטוס שלו. הוא היה מוציא גזר מהאדמה, מנקה אותו עם האולר שלו, ונותן לנו לאכול. אני לא זוכר שאכלתי אי פעם גזר מתוק יותר מאותם גזרים מלוכלכים מאדמה חומלת.

הייתי שם בצוק איתן, ילד בן שמונה-עשרה שבפחות מחודשיים סיים את ילדותו. אחרי שקסאם נפל לידי בערב תשעה באב, גיליתי שאמא שלי שברה את שיא העולם בריצת מאה מטר כששמעה את הבום והבינה מאיפה הוא מגיע. הבינה שאני שם. האינסטינקט האימהי לא איפשר לה משהו אחר.

כי גדלתי במקום שאולי יש בו חמישה אחוזים של גיהנום. אבל גם יש בו תשעים וחמישה אחוזים של גן-עדן. בזמן האחרון מנסים לשנות את השם של העוטף, לקרוא לו "חבל התקומה". אני לא עף על השם הזה. יותר מתאים "חבל הכלניות", "חבל הבארות של יצחק אבינו", או כמו שהחקלאים מכנים את האזור - "אסם התבואה של מדינת ישראל". כי מה שקורה שם זו לא רק ציונות, זה לא רק לקום מן העפר - זה אזור של לחיות עם העפר, לחוש את האדמה, לאהוב אותה. אנשים בעוטף לא רק מתקוממים, הם גם מתהלכים יחפים וצופים בנוף ומשוטטים במרחבים ומתיישבים בצל העצים. הם חיים. הם אוהבים. את האדמה, ואת האדם. זה בא לנו ביחד.

לא פשוט לקלוט בימינו את החיבור בין אדם לאדמה. לא קל להבין למה השייכות למרחב יוצרת חמלה אנושית, יוצרת ראייה לאחר. ולהסביר את זה - אין לי דרך לוגית לעשות את זה. כל מה שיש לי זה סיפור קטן, אנקדוטה: באחד הטיולים שלי ושל אח שלי עם אבא, הגענו לבריכות הביוב של הקיבוץ (כן, זמן איכות משפחתי בוחרים בפניצטה). שם בלב הבריכה, עומד על רגב אדמה בודד, עמד עכביש אחד, גדול, יפהפה וכסוף. אבא שלי עף עליו, גם אח שלי. אבל אני - נגעלתי ממנו. הוא ירה עליי קורי עכביש כאילו הוא ספיידרמן. כנראה ניסה להציל את עצמו ממי הביוב, אבל אותי זה הגעיל. לקחתי אבן וזרקתי עליו. ראיתי אותו נאבק להישאר עם רגליים על קרקע קטנה ולא ליפול. בזמן שאני מקווה שקורי העכביש כבר לא יטרידו אותי, אבא ואחי הזדעזעו, מצאו קנה סוף קל וניסו לחלץ אותו. אני לא זוכר אם הם הצליחו, אבל אני זוכר את העצבים שלי מהולים ברגש חדש - בחמלה שנובעת לא מהלב, לא מהעיניים ולא מהאזניים - חמלה שנובעת ממגע הידיים, עם כל מה ששייך יחד לאותו המרחב. כי בעוטף האדמה היא חיים. היא הציפייה לגשם וגידול השדות לכל מבקש. ההקשבה לאדמה מגלה רגישות אחרת במיתרי הלב.

בשמחת תורה האחרון הכלניות החווירו. המרחבים נעשו צרים מדי. ריח הגשם הראשון הוחלף בריח דם. האדמה חוללה. קול דמי אחיי זועקים משם.

היום ירדתי לעוטף בפעם הראשונה מאז אותה שבת שחורה. עם בני נוער מהממים שבאו לעזור ולחוש את אדמת ביתם בידיהם.

וכשאני חושב מה יכול אפילו מעט להחזיר את הצבע לכלניות, מה יכול להרחיב מחדש את האדמה - התשובה בעיניי היא הרחבת הלב. צריך לשאוף את ריח החורף המתקרב ולראות למי אפשר להושיט יד. זו מה שהאדמה רוצה. זה מה שיכול להפוך את העוטף משם מאיים הקשור בעירם של המרצחים - לחיבור עוטף וחם, חיבורה של אדמה, חיבורה של האחר.

ברק כרנא

(נכתב עבור "מעגלי צדק" - ארגון אקטיביסטי העוסק בצדק חברתי מתוך נקודת מבט יהודית).

פִּינַת הַטְרִיווִיָּה / יֵאֵר שְׁמוֹנֵי וּמֵרָקָאֵי אִפְרַתִּי

נסו למצוא קשר בין השאלות לפרשת חיי שרה, תשובות בעלון בעמוד 9.

1. מה משותף למספרים 127 ו-137?
2. איזה שיר נכתב כהספד לאברהם לינקולן? השיר תורגם לעברית והולחן ע"י נעמי שמר ומושמע בעיקר בימי זיכרון.
3. איזה זוג ראפרים שרו את השיר "בור ועם הארץ"? בשנה האחרונה הם יצאו במופע משותף ששבר שיאי מכירות.
4. במרוצי מכוניות, מה אורכו (בד"כ) של מסלול מירוצי מיאוץ (דראג)?
5. איזה ארגון חסד הוקם ע"י אורי לופוליאנסקי ואליו עברו כספי השוחד שקיבל בפרשת הולילנד?
6. באיזה תחום יש לשרה נתניהו תארי B.A M.A.?
7. איזה פרשן שחייה הכריז ש"הצרפתים יכו את האמריקאים שוק על ירך" רגע לפני שנבחרת ארה"ב ניצחה במשחה 4X100 באולימפיאדת בייגינג?
8. סדר את האתרים הבאים מצפון לדרום: צומת שוקת, אתר השאיבה ספיר, הר גמל, באר שבע.
9. איזה מבנה שוכן בשדרות פנסילבניה מספר 1600 שבושינגטון די. סי.?
10. במשפטו של איזה איש ציבור עומדת השופטת רבקה פרידמן-פלדמן בראש ההרכב?

עֵלֶּה אֶקְוֹאֲלִיָּה: מֵה מֵוֹתֵר לְ"סֵלֶאֶר דֵּה אִיוֹנִי", "אֶטְוֶשֶׁה פֶּאן", וְלִ"סוֹלֶט פֶּלֶאט בּוֹנוּוִיָּה"?

כותב השורות הבאות ביקש לחוד חידה לקוראי העלון:
מיהו שכתב ברכה זו?

לְסַעַד-

שִׁיר וְשִׁבְחָה / הֶלֶל וּבְרָכָה
עַל עֲמִידָה אֵיתָנָה / בְּכָל מִצַּר וְעוֹנָה.
הַמְשִׁיכִי לְאַחַז / בְּחֻמָּה וּבְעוֹז,
לְשֵׁאת אֶת הָאֹר / בְּכָל דּוֹר וְדוֹר.

את חברי כפר עזה הנכנסים לקיבוצם דרך השער הראשי של סעד מקבל השלט שבתמונה. הרעיון של יץ רסיס-טל, העיצוב של מיכל ביליה. תודה לנחום לנדאו על התמונה.

מתנדבים הצט

זרם המתנדבים הבאים לסייע לנו להחזיק את ענפי המשק החיוניים בסעד ממשיך לזרום במלוא העוז. בני ובנות סעד לדורותיהם פשטו על חממות האמריליס ועל מטע האבוקדו ועזרתם לא תסולא בפז. השבוע החלו להגיע מתנדבים גם למפעל גזר סעד למיון הכתום הכתום הזה. בכל אלו ישמחו להיעזר במתנדבים נוספים – גם מבין החברים במלון. מוזמנים.

מביקור חטוף בסעד התרשמתי גם מן הצוות המתנדב ברפת.

אודי שהם לא עזב את משמרתו לרגע, ואליו הצטרף חגי, העובד ברפת כשכיר כבר 14 שנה. חגי ממשיך להתגורר בשדרות ומגיע מדי יום לעבודה!

התאחדות מגדלי בקר מפעילה מוקד מתנדבים והיא השולחת אותם לרפתות השונות. בתחילה הכשיר אותם אודי לעבודה, אך לאחר זמן הופעלו "קורסים מזורזים" למתנדבים בשלוש רפתות בארץ, וכעת הם מגיעים מיומנים יותר ומתחייבים להישאר לעבוד שבוע לפחות. פגשנו ברפת את אילן- וטרינר פנסיונר המטייל היום בעולם בסירתו. הוא הגיע מן האי פיג'י לסייע ברפת סעד, גם נדב מקיבוץ רעים, רון מנתיב הל"ה, אורי מירושלים ורועי מבן-שמן – כולם בחורי חמד, עובדים כרפתנים מן המניין.

אודי מספר שמתוך הסגל הזה יישארו שניים כשכירים באופן קבוע, והדבר ייקל עליו מאד. נודה לכולם על שנרתמו למעננו ונאחל שניפגש במהרה בארץ זבת חלב ודבש שלנו – בסעד.

חזית רפא

מתוק הציתון לזמן קיבוץ 12.10.23:

(דיווח 5 ימים לאחר פרוץ המלחמה)

"...לאחר יומיים בהן לא הייתה חליבה ברפתות ביישובים בעוטף עזה, בעקבות הקרבות הקשים, הצליחו הרפתנים לחזור ביום שני בבוקר לרפתות ביישובים ואמדו את הנזקים שנגרמו.

הנזק עצום: נהרגו רפתנים, עובדים רבים נפצעו וחלק נחטפו לעזה. בנוסף, בעלי-חיים נפגעו, מחלובים נופצו וחוררו בכדורים, מבנים וציוד הושלכו, נבזזו או הועלו באש...כ-15 אחוזים מתנובת החלב בישראל מיוצרת ביישובי עוטף עזה, כ-216 מיליון ליטרים חלב בקר.

"...הגבורה של הרפתנים שלנו ביישובי העוטף יוצאת דופן. אנשים שנשארו במשקים תחת אש, וחלקם אף איבדו בשל כך את חייהם. משק החלב בעוטף עזה ספג פגיעה קשה ואבודות כבודות שעוד ימשיכו להתברר בימים הקרובים. אנחנו עושים כל שביכולתנו, לצד גורמי הביטחון, על מנת ללוות את אנשי העוטף בשעה קשה זו". אמר איציק שניידר, מנכ"ל מועצת החלב.

ברצוני לשתף אתכם בהרגשתי לנוכח התמשכות עבודתי כחצרן המלון.

הזדעזתי - כאשר נמצאו באשפה פריטי ציוד שונים, כגון: כלי מיטה ומגבות, גלילי נייר טואלט לא מותחלים, כרטיסים מגנטיים המשמשים לפתיחת החדר, וגולת הכותרת שלט להפעלת הטלוויזיה.

התאכזבתי - כאשר מצאתי באשפה בקבוקי פלסטיק וזכוכית הניתנים למחזור, חלקם מלאים למחצה, לשליש ולרביע בנוזלים.

התעודדתי - כאשר מצאתי בארגזי המחזור בקבוקים ריקים, עיתונים וקרטונים.

המשיכו לעודד אותי.

כפי סימון

"איש את רצהו יצלוהו ולאחיו יאמר חזק" (ישעיהו נא:ו)

קהילת סעד ידועה כקהילה נותנת, תורמת, מחזקת אחרים. בן לילה הפכנו, ובלי שרצינו בכך, לקהילה מקבלת, שרואה ומשתאה מטוב ליבם ומנדיבותם של אנשים ומהרצון שלהם לחזק אותנו.

כל מחווה ותרומה - גדולה כקטנה – מרגשת. קצר המקום להזכיר את כולן. נעלה על הכתב כמה מהן.

אחותנו קבוצת יבנה תרמה מיד עם הפינוי שלנו למלון שתי מכוונות כביסה ושני יבשנים לשימושנו.

הקיבוצים שדה אליהו וטירת צבי שלחו לנו לשבתות הקודמות עוגות לרוב עם פתקי חיזוק מרגשים, בתוספת פינוקים נוספים. מקבוץ **יוטבתה** קבלנו כמות גדולה של חלב ומשקאות חלב. בשבת האחרונה קיבלנו **משלוחות** חלות טריות עם טעם של בית, ומאפים לרוב.

מטפלות/ים בעיסוי, רפלקסולוגיה ושיטות טיפול מגוונות מגיעים אלינו ממקומות רבים בארץ, תורמים מזמנם ומקצועיותם כדי להרגיע ולחזק.

חברת "שבילים" ארגנה טיול ג'יפים חוויתי לילדי החטיבה. **דינה גבאי**, אושיית רכיבה, הגיעה למלון בימי ששי והוציאה ילדים צעירים לפעילויות אופניים כיפיות במיוחד.

חברת שורש תרמה זוגות סנדלים לטובת הילדים. **ביה"ס SAR בניו יורק** (בו למדו ועבדו בני משפ' קרן וערן גינזברג), יחד עם **הנהלת מחנה מושבה** (בו עבדו שלוימיק קום, משפ' גינזברג ועוד רבים מסעד במשך השנים) תרמו מיד עם הגעתנו למלון מדפסת לשימושנו, ובהמשך הגיעו מהם תיקים בהטסה, מלאים בציוד אישי כגון מוצרי כביסה, טואלטיקה, ספורט, ביגוד ועוד לשימוש הקהילה.

עמותת "קרן רועי לא אחסר" וחברת **אבן נוימן** תרמו 100 זוגות נעלי ספורט. חברות **אמדוקס, פינסטרה ו-WDC** תרמו מחשבים אישיים למשרדי סעד שהוקמו במלון ולתלמידים. **ממכון וייצמן** קבלנו כמות גדולה של מתקנים לתליית כביסה ו-10 עגלולים לשימוש מערכת הגיל הרך. חברת **מדטרוניק** תרמה ציוד לגנים יחד עם תיקים וביגוד, וציוד ספורט משובח.

ואם לא די בכל הטוב שמרעיפים עלינו **חברת ישרוטל ומלון נבו**, ביום ששי לפני שבוע הגיע משלוח גדול של ערכות משחק "ממש שוות" לילדים, ואנשי ההנהלה חילקו אותן לילדים לכבוד שבת.

רבים מכם שולחים באופן קבוע תודות לחברות וארגונים ואנשים שתרמו, ואותם הגורמים שמחים מאד לשמוע מכם. אנו מציעים שכל מי שיכול/ה, ימצא את הדרך, יחד עם הילדים, להודות לתורמים על דברים שקיבלנו ועל חוויות שחוונו. כל המרבה הרי זה משובח ונותן הרגשה טובה! אפשר לכתוב פוסט בדף הפייסבוק של חברה או ארגון. לשלוח צילום. להעביר תודה אישית למטפלת/בעיסוי דרך לביא שילר או עדי רועי, וכו'.... אם ידוע לכם על תרומות שלא הזכרו, שרצוי שנפרסם אותן לקהילה, אתם מוזמנים ליידע אותי.

כָּלֵנוּ יְקוּקִים לְחֶסֶד,

כָּלֵנוּ יְקוּקִים לְמַגֵּעַ.

לְרַכֵּשׁ חֵם לֹא בְּכֶסֶף,

לְרַכֵּשׁ מִתּוֹךְ מַגֵּעַ.

לְתֵת בְּלִי לְרִצּוֹת לְקַחַת

וְלֹא מִתּוֹךְ הַרְגֵּל.

כְּמוֹ שְׁמֶשׁ שֶׁזֶרְחַת,

כְּמוֹ צֶל אֶשֶׁר נוֹפֵל.

בּוֹאֵי וְאֶרְאֶה לָךְ מְקוֹם

שֶׁבוּ עוֹד אֶפְשֶׁר לְנִשֵּׁם... (נתן זך).

כַּסַּת 3111 הַהֵתְאָמָה/צִרְכִּיט מִלֵּף תְּרוּמוֹת: שְׂרָה פּוֹלֵק

אחויותיו של כולמניק

מפגש הפסגה התקיים בחצות הליל, כבר באחד הימים הראשונים למלחמה. השותפים למפגש הדרמטי היו נציגיה הבכירים של אגודות החולדות, העכברים, התולעים, הזבובים והמקקים. יוזם המפגש וראשון הדוברים בו היה בכיר העכברים. לדבריו, בימים אלה, בהם הקבוץ התפנה מתושביו וההערכות הן שיעבור עוד זמן רב עד שיחזרו, זהו הזמן המושלם לפלוש לביתם של המפונים, לזחול אל תוך המקררים, לפחי האשפה ולארונות, ולזלול את כל מה שהופקר עבורנו בפינוי הכפוי והמהיר. נציגי האגודות האחרות לא יכלו שלא להתפעל מן החוכמה ומראיית הנולד של נציג העכברים, ופה אחד החליטו למנותו לנשיא ארגון "הפולשים: הזוחלים והזוללים".

ואז החלה המהומה. נציגי המקקים והנמלים טענו שהם מהווים אוכלוסייה מוחלשת ולא יגיעו אף פעם ליעד, לאחר הפלישה היסודית של החולדות והעכברים: "אנחנו רואים את עצמנו זכאים לפחות לאותן זכויות כמו לכם, מכיוון שאנחנו נוכחים בביתם של התושבים במשך כל ימות השנה ואילו אתם - מופיעים לכם פתאום משום מקום ורוצים זכויות עדיפות".

אחרי מספר דקות של מבוכה, קמה לה החולדה השמנה והשחצנית והציעה פתרון: "נחלק את הקיבוץ לאזורי שליטה, וכל אגודה תוכל לכוון את חבריה לשכונה שהוקצתה לה". הנוכחים הביעו את הסכמתם והעניין הוכרע.

פסח ינקלביץ המתגורר בשכונת שקד הגיע באחד הלילות לביקור קצר בביתו. את פניו קיבלה חולדה זעופת פנים והטיחה בפניו שעל פי המידע שנמסר לה מצוות צח"י, אין לו רשות כניסה לאזור! היא זו שקיבלה אחריות על הבית שלו על מנת לחסל את כל מה שמחר - מחרתיים ממילא לא יהיה ראוי עוד למאכל אדם.

גבי פומרנץ, גם היא התגנבה לביתה בשיכון י"א ביום שלמחרת. החל מהרחבה שלפני המרפסת ועד המטבח עצמו גילתה פקק תנועה ארוך של נמלים שחורות שנראו לה שבעות ושמןות. גם הן חזרו על הטענה שהשמיעה החולדה ולא הסכימו לפנות לה את הדרך.

העכברים, אשר הכרנו כבר בתחילת האירוע, הפיקחים והממזרים מבין "חיות הבית" שלנו, הצליחו בעורמה לקבל לרשותם שלוש (!!!) שכונות שלמות בטענה המתחכמת שלהם מגיע יותר, כיוון שבימים כתיקונם הם משמשים "כחיות מעבדה" במכוני מחקר שונים, המיועדים לטובת האנושות, ולכן מגיעות להם זכויות עודפות. הזבובים, המעופפים היחידים מבין האוכלוסייה הזאת, לא ספרו יתר על המידה את האחרים ואמרו לעצמם שממילא הם יגיעו לכל מקום ובכל עת שיחפצו.

כפי שאתם וודאי מבינים, המקקים שנשארו אחרונים קיבלו בקושי את "בית יוצאי צבא" ו"בית סלע", ובהם בדוחק רב מצאו משהו להשיב את נפשם. וכך נמשכה לה הזלילה עוד מספר ימים. ואז -

הופיעו לפתע בשטח הקיבוץ מספר דמויות שתפקידן היה לטפל בבתי החברים, להשקות עציצים, לרוקן מקררים וכל כיוצא בזה.

הקרב היה קצר והתחולל לפתע.

בשילוב כוחות ריסוס מהאוויר של תכשירי "סנו" שונים, יחד עם תמרון קרקעי של מלכודות שהוטסו במיוחד מארה"ב, הוכרזה כניעה מוחלטת על ידי נציגי כל האגודות והשלווה חזרה לשרות בביתנו.

דן! ברט

קהילה יקרה,

בשבוע האחרון בנינו יחד עם המלון נוהל קליטה בחדרי המלון למי שאינו מתגורר באופן קבע (בינתיים) במלון ולאורחים שלכם. אנו מודים מאוד לשי מנכ"ל המלון על הפתיחות והיצירתיות. אנא הקפידו על הנוהל ושתהה שהות נעימה לכולם.

נוהל קליטה בחדרים – מלון נבו, ים המלח

אורחים

תושב סעד מוזמן להביא אורחים למלון בסופי שבוע בלבד בתנאים הבאים:

1. באחריות המארח למצוא חדר שבעליו נסעו למשך ימי האירוח וקבלת אישורם להשתמש בו.
2. על המארח לחכות לאורחיו בכניסה למלון ולעבור איתם תהליך Check in:
 - ❖ עדכון המלון בחדר בו יתארחו (במתווה של "ראש בראש").
 - ❖ תשלום 100 ₪ לאדם (עבור ביטוח ו-3 ארוחות).
 - ❖ קבלת צמידים לאורחים אותם יש לענוד במהלך הביקור.
 - ❖ קבלת מפתח שבת במידת הצורך.
3. בסיום האירוח על המארח להחזיר את מפתח השבת ולוודא שהחדר הוחזר במצב תקין.
4. במידה וחלילה יגרם נזק בתקופת האירוח, המארח יישא באחריות והוצאות התיקון.
5. אנא קחו בחשבון שניקוי החדרים מתבצע בימי ראשון בלבד.

תושבי סעד שאינם מתגוררים במלון בדרך קבע

תושבי סעד שאינם מתגוררים במלון בדרך קבע מוזמנים להצטרף לימי ביקור באמצע או סוף שבוע בתנאים הבאים:

1. באחריות התושב למצוא חדר פנוי לתקופת האירוח.
 - ניתן לבדוק מול אחראי חדרים האם קיימים חדרים פנויים לתקופה הרצויה.
 - תיאום חדר ישירות מול משפחה המתגוררת בדרך קבע במלון ונסעה לתקופת האירוח.
2. כאשר מגיעים למלון יש לעבור תהליך Check in:
 - עדכון המלון בחדר בו יתארחו.
 - עדכון ת.ז ותאריך לידה לכל אדם.
 - קבלת מפתח שבת במידת הצורך.
3. בסיום האירוח יש להחזיר את מפתח השבת ולוודא שהחדר הוחזר במצב תקין.
4. במידה וחלילה יגרם נזק בתקופת האירוח, האורח יישא באחריות והוצאות התיקון.
5. יש לשים לב שלא ניתן לתבוע פיצוי המדינה על ימים אלו.

חודש ארלון תשפ"ד

מה? איך נעשה כאן חודש ארגון? מה במלון? אבל זה לא אותו דבר! ואנחנו בכלל במלחמה! ואיך ניצבע קירות?? כל כך הרבה שאלות, מחשבות וחששות, כולן כולן מוצדקות. בהתחלה זה באמת מרגיש מנותק מהמציאות לעשות כרגע חודש ארגון רגיל, כמו שאנחנו מכירים.

הנושא השנתי היה אמור להיות "שבים לחלום". מאז ה-7.10, בוקר שמחת תורה, היה ברור לבני עקיבא שחייב לחשוב מחדש:

"הננו למען עם הנצח" נבחר להיות הנושא השנתי, מתוך ההבנה שעם ישראל כולו צריך אותנו, דווקא עכשיו ודווקא בשעת מלחמה זו צריך להיות בעשייה ובמאמץ. אף אחד לא מבטיח לנו שכשנחזור לקיבוץ נוכל לקיים חודש ארגון רגיל, כי מי יודע מה תהיה המשימה שלנו כשנשוב הביתה, אולי יצטרכו אותנו גם אז למשהו אחר.

בהחלטה הזו לא לבטל את חודש ארגון השנה אנחנו מראים לאויבנו שאנחנו חזקים ועל כמה שהם מנסים לשבור אותנו פעם אחרי פעם הם לא יצליחו!

נכון, חודש ארגון השנה יהיה קצת שונה. הקירות בסניף יחכו לנו שנחזור וניצבע אותם כולנו ביחד. אבל הדגלנות, החזרות, ההופעות ומפקד העלאת השבטים יהיו בעזרת ה'. והם יקבלו משמעות, מהות ועוצמות עוד יותר גדולות השנה.

השנה נשים דגש חזק יותר על התוכן של הננו למען עם הנצח!

נתמקד באחדות עם ישראל, בשליחות ובעשייה (למרות שקצת התרגלנו לקבל כאן דברים בחינם ובלי מאמץ); ובכנות, אני מקווה שנוכל להיות עוגן עבור שאר הארץ וסניפי בני עקיבא שיראו את הקיבוץ והסניף שלמרות שהוא פונה, הוא עושה, פועל וצומח, ושזה אף ייתן להם כוחות להמשיך לעשות טוב ולהגיד "הנני!" - אני כאן לאן שצריך אותי, לא משנה למה ומתי, אני כאן!

אז חודש ארגון תשפ"ד באמת הולך להיות שונה, אבל הוא יהיה מיוחד ויוצא דופן, חודש ארגון שלא החניכים, הסגל, הנוער, ההורים והוותיקים ישכחו!

בעזרת ה' שנעשה ונצליח!

ה' עמכם.

מאור הקואורט

טלור וטלור

מענה רפואי לטוהים במלון:

שם השירות	מיקום	טלפון	ימים א-ה	יום ו'	שבת
מרפאת מכבי	מלון נבו קומה 1-	050-3077408	08:00-16:00	08:00-12:00	סגור
מרפאת כללית	סולאריים	08-6650944	08:00-19:00	08:00-13:00	08:00-13:00
מוקד טרם	מלון לוט קומה 1-	1-599-520-520	16:00-22:00	13:00-20:00	13:00-20:00
מד"א ים המלח	ליד הסולאריים	101	כל הזמן	כל הזמן	כל הזמן
מוקד משרד הבריאות	מוקד טלפוני – מידע על אופן קבלת שירותי בריאות לפי מיקום השהייה	*5400	08:00-18:00	08:00-13:00	08:00-13:00